

LBRIS

We know
books

Eva L. Laust

Levi

▪ *volumul 2* ▪

CAPITOLUL 1

Încă țin telefonul în mână în momentul în care deschid ușa apartamentului. Privesc pierdut ecranul pe care stă afișat mesajul neliniștitor și mă dezmeticesc abia când brațele micuțe ale lui Faith se încolăcesc în jurul mijlocului meu. O strâng la rândul meu și simt o urmă de ușurare.

— Credeam că nu mai ajungi! Ai primit mesajele mele?

— Da, îmi pare rău, Faith. A fost o zi... Și îmi pare rău că nu am putut să vin după tine.

— Dar mult îți mai pare rău, chicotește.

— Da, o sărut pe creștet și-mi arunc bocancii din picioare.

— Ce s-a întâmplat, Lev?

— De ce întrebi? Ești îngrijorată?

Faith îmi aruncă priviri printre gene și își încrucișează brațele la piept. Oare am supărat-o? Sau poate am fost un pic cam nesimțit. Ca să o spun pe a bună, mintea mea este praf.

— La ce oră plecăm mâine?

— Ce?

— Festival, *party*, chestii... ridică din sprâncenele ei frumos aranjate.

Am uitat complet. După ziua pe care am avut-o, parcă creierul meu nu mai vrea să funcționeze cum trebuie.

— Frumoaso, îți mai arde să mergi? Abia ai ieșit din spital...

— Nici să nu te gândești, băiete, mă amenință cu degetul arătător. Tocmai, că am trecut prin toate nenorocirile, vreau să ies din orașul ăsta mort. Dacă tu nu mai ai chef, nu-i nicio problemă, mă descurc și singură!

— Haide, nu fi așa, îi fac semn să vină la mine în timp ce mă pun mai confortabil pe canapea.

Stă câteva secunde pe gânduri după care mi s-a alătură. De fiecare dată când este atât de aproape, inima mea făcea salturi mortale. Are un efect asupra mea de nedescris. Problema este că habar nu am cum să o abordez după toate cele întâmplate. Dacă ar fi fost oricare altă gagică și treburile nu ar fi stat așa, probabil acum era deja sub mine și gemea de plăcere. Dar cu Faith nu-mi doresc să procedez în felul ăsta, oricât de derbedeu aș fi câteodată. Îmi trec extenuat palma peste față și zic:

— OK, mergem... Plecăm dimineața, e bine?

— Așa mai merge, zâmbește cu gura până la urechi.

— Ai mâncat?

— Serios, Lev? Iar te gândești la mâncare?

Îmi dă impresia că ceva nu este în regulă, dar nu reușesc să o citesc.

— Vorbește cu mine, scumpo, nu sunt expert în limbajul femeilor... Poate doar în limbajul trupului, fac o glumă cam exagerată.

Drept răspuns îmi trage o palmă peste umăr și începe să râdă. Se oprește brusc când privirea îi cade pe mâna mea umflată și pătată cu sânge.

— Lev? Ce naiba?

— Încearcă.

Știi că gestul meu este deplasat, dar... faptul că Faith poartă un tricou alb, decoltat, prin care i se văd perfect sânii dezgoliți, mă zăpăcește în totalitate.

Îmi cuprinde bărbia și-mi ridică privirea. Rușinat, trag perna din spatele meu și încerc să-mi ascund erecția.

— N-am ce să fac, mă grăbesc să mă scuz, ăsta este efectul tău asupra mea, cred că și dacă te-ai îmbrăca în măicuță, la fel aș păți.

— Bine, armăsarule, mă simt flatată, dar acum spune-mi, ce naiba e asta? îmi face din nou semn spre mână.

— E ceva ce nu-mi pot explica nici eu.

— Încearcă.

— Pe bune, Faith? Am avut o zi de rahat, de ce trebuie să insiști?

Nu am niciun drept să răbufnesc în halul ăsta, dar capul îmi explodează din cauza migrenei care nu vrea să-mi dea pace. Vreau doar câteva momente de liniște.

Inspir adânc și fără să-mi dau seama încep să o analizez din cap până-n picioare. Nasul ei micuț îi completează perfect buzele pline și ochii căprui, cu gene lungi. Părul îi stă ciufulit, dar îmi place să o văd așa, iar hainele încă îi miros, în mod ciudat, a spital.

— Dacă m-ai lăsat singură la spital... Măcar atât poți face.

Eram sigur că-mi va reproșa treaba asta mai devreme sau mai târziu. Femeile au mereu un fel al lor de a te face să te simți ca un rahat, chiar dacă inițial te asigură că totul este în

regulă sau că nu sunt supărate. Îmi masez tâmplele și încerc să-i explic pe scurt totul: cum Chad și Gord m-au încolțit în baia băieților și m-au atacat, cum Chad mi-a strivit mâna chiar înainte de examen, cum în timpul zborului mi-au ieșit aripile și mi-au făcut franjuri hainele și cum mi-au dispărut rănilile fără vreo explicație logică.

Adevărul este că am mai avut răni care s-au vindecat super rapid, dar niciodată ceva atât de grav. Și când se întâmpla, mereu mă gândeam că am un organism puternic și acela ar fi motivul. Mă uit la Faith cum i se schimbă expresiile pe față. De la supărare, la nervi, la uimire, la șoc, la curiozitate, la teamă. Toate i se pot citi atât de ușor pe chipul ei micuț. Aștept reacția ei finală. Să-mi spună că sunt nebun sau poate să-mi propună să merg la un psihiatru.

— Și când te gândești că nici nu te prea băgam în seamă, concluzionează în cele din urmă.

— Adică nimic din ce ți-am spus nu ți se pare aiurea...

— Adică după viața, mă rog, perioada pe care am trăit-o cu Dave, nimic nu mi se mai pare aiurea, face o pauză cât să-și prindă părul cu elasticul mov pe care-l ține pe încheietura mâinii și începe să privească în gol. Tu te gândești la Dave?

Pare melancolică și sincer nici măcar nu-i înțeleg întrebarea.

— Câteodată, răspund, deși nu știu de ce am zis asta.

— Și eu, dar nu cu dor, știi? Mai degrabă mă întreb dacă a suferit îndeajuns de mult când a murit.

— A suferit, o asigur și cumva vorbele mele îmi dau fiori.

Un zâmbet sincer îi încolțește pe buze și probabil, dacă cineva ne-ar fi auzit în acest moment, ne-ar fi internat pe amândoi la nebuni. Eu am o scuză, poate... Am fost crescut în mare parte de June, deci latura mea empatică este ca și nulă. Empatizez, dar doar cu un număr restrâns de persoane. Cu străinii sunt ca de piatră, ba chiar fără inimă. Poate și Faith are o scuză. De fapt, ea este mai îndreptățită decât mine să nu aibă remușcări, având în vedere la ce o supusese Dave. Mi se pare ciudat, totuși, că am ajuns să vorbim din nou despre el.

— Cum te mai simți? Încerc să schimb subiectul.

— Ca dracu! După ce că a trebuit să iau pastilele alea de abort... o spune cu un nod în gât, au mai băgat în mine și nu știu ce tâmpenii în spital, de zici că nici nu mai sunt pe aici. Doar plutesc.

— Atunci poate ar fi o idee bună să rămânem aici.

Privirea ei, în momentul ăsta, ar putea îngheța chiar și Iadul.

— Nici gând! Ți-am zis că vreau să scap de orașul ăsta împuțit, nu?

— Da, ai zis, dar...

— Nu, *man*! Ai zis că mergem la Blue Moon; acolo mergem.

— Bine, dau din cap, prea epuizat ca să mă mai contrazic cu ea.

Îmi reazem capul de spătarul canapelei și închid ochii doar pentru o secundă. Este așa de plăcut. Apoi o simt pe Faith pe umărul meu. Îmi place când se apropie de mine de una singură, fără să-i spun eu sau să-i bat vreun apropo.

— Lev, tu te-ai îndrăgostit vreodată?

Întrebarea ei mă face să deschid ochii brusc, în timp ce inima o ia din nou la goană. Sunt îndrăgostit de ea, asta este clar, dar nu am cum să i-o demonstrez... sau poate faptul că l-am băgat pe Dave în pământ a fost o demonstrație destul de puternică? În timp ce eu îmi bat capul cu tot felul de întrebări, Faith spune din nou:

— Mă întreb... dacă tu ai putea să te îndrăgostești de o ființă inferioară ție.

— Faith, ce spui acolo?

— Aripile tale, forța pe care o ai, nu ești de pe pământul ăsta.

— Sunt doar o anomalie genetică.

— La concluzia asta ai ajuns?

— E cea mai logică concluzie, nu ești de acord?

— Nu, Lev... Dacă ești un înger?

Deși discuția este una serioasă, nu pot să mă abțin din râs. Un râs obosit. La câte porcării am făcut la viața mea, mai ales în ultimele zile, nici în zece vieți nu aș putea fi un înger.

— Nu mai râde ca un prostovan, nu glumesc!

— Da, nici eu. Nu-ți mai face iluzii, scumpo, o mângâi pe obraz, căci mă topesc după ea, când o văd atât de serioasă. Nu sunt un înger. Îngerii nu pot să ucidă, nu?

— Nu știu ce să spun...

— Nu începe, te rog, cu eu știu ce teorii dubioase.

— Bine, atunci sărbătorim mâine?

— Ești sigură că vrei să mă pui în cap? Nu voi fi așa de cuminte ca acum, mai ales dacă o să te îmbraci tot așa.

Faith se privește o clipă, se răsuțește pe jumătate, în stânga și-n dreapta, apoi se uită la mine confuză.

— Ce are? Cum mă îmbrac?

— Al naibii de provocator și mă faci să-mi ies din minți.

Rânjetul ei obraznic mă întărită și mai tare.

— Faith, ai grijă ce îți dorești, atât îți spun.

— Poate că vreau să te văd în starea aia.

— Vedem mâine, acum vreau doar să dorm.

— Nu ești deloc distractiv, se plânge în timp ce mă ridic de pe canapea și arunc de pe mine tricoul împrumutat.

— Noapte bună, Faith, zic și mă trântesc în pat.

O aud cum se apropie. Trupul ei micuț se lipește de spatele meu. Îmi place la nebunie să o simt așa de aproape. Nu mă mișc și nici nu m-ar fi deranjat dacă am fi adormit așa. Este ușoară ca o pană. Abia dacă-i simt greutatea trupului.

Încep să zâmbesc ca un prost și dintr-odată toată pielea mi se face ca de găină. Buzele ei moi se lipsesc de urechea mea, iar suflarea ei dulce îmi gădilă lobul.

— Dormi? șoptește.

— Nu încă.

Mă gădilă cu părul pe obraz după care se rostogolește lângă mine. Deschid ochii și o surprind cum mă analizează. Buzele ei întredeschise sunt ca o invitație, dar mă abțin. O vreau al naibii de tare, dar în același timp îmi doresc să ne mișcăm în ritmul ei, nu în al meu. Înghit nodul care mi s-a format în gât și privirea îmi cade, fără să vreau, din nou, pe decolteul ei. Pentru că stă pe o parte, sânii i se presează unul de celălalt, vrând să iasă din tricoul care-i ține captivi.

— Levi?

— Da, Faith.

— Mă dorești?

Sângele îmi fuge prin vene și inima... du-dum du-dum. Nu sunt capabil să o descifrez. Este o enigmă cum n-am mai văzut. De obicei îmi puteam da seama când o femeie își dorește să facem sex sau când vrea să o sărut, dar cu ea, tot ce știu nu se aplică. Nu este o tipă obișnuită. Ea este unică.

— Vrei doar să-ți satisfaci curiozitatea sau ai chef de joacă?

— Poate că amândouă, zâmbetul ei ștrengar mă provoacă.

— Dacă vrei să știi dacă ți-aș rupe hainele de pe tine și te-aș duce pe culmile plăcerii până se crapă de zi, atunci răspunsul este da.

Mă întorc pe spate și trag pătura cât să-mi acopere umflătura din pantaloni. Minte îmi fuge deja la tot felul de scenarii sexy în care protagonista principală este Faith. Ce Fifty Shades of Grey, ce 365 DNI, alea sunt joacă de copii. Ce fantezii se învârt în clipa asta în capul meu, cred că nimeni n-ar fi în stare să le descrie în cuvinte, cu atât mai puțin eu.

Faith se apropie și mai mult de mine și își lipește buzele de umărul meu. Îmi întorc capul într-o parte și o rog din priviri să se potolească. Ca răspuns, mă mușcă. Se comportă ca o pisică răsfățată, deși am avertizat-o că se joacă cu focul.

— Și dacă ți-aș spune că și eu te vreau?

De data asta se plimbă cu degetele pe pieptul meu gol.

— Faith, oftez dornic, dar mă abțin cu greu să sar pe ea, ți-am mai zis, dacă ar fi după mine...

Oare mă pune la încercare sau chiar îți dorește să o fac a mea chiar acum și aici? Mă roade o teamă. Nu pentru că nu aș fi în stare ci mai degrabă că aș putea interpreta greșit ce spune. Dacă e doar o joacă și nimic mai mult? Dacă fac pasul ăsta și ea nu-și dorește cu adevărat să o facem? Aș deveni un monstru pentru ea, iar ăsta este ultimul lucru pe care mi-l doresc.

— Vorbesc serios!

— Și eu, spune, iar din tonul ei chiar pare că nu glumește.

— Faith...

— Asta îți place? E un fel de fetiș? Vrei să se roage tipa de tine până nu mai poate?

— Nu, nu e așa... încerc să-i explic.

— Atunci?

— Nu vreau să te rănesc, OK?

Deja mă enerva toată situația.

— Cred că sunt destul de mare încât să pot lua o decizie și să gândesc de una singură. Sau vrei să-mi spui că fac o greșeală? Că am fost doar un caz de caritate pentru tine?

— Ești perfect capabilă, o asigur, dar prin ce ai trecut tu... Anumite răni, mai ales alea din suflet, se vindecă al naibii de greu. Eu știu.

— Poate vreau să te folosesc pe post de pansament. Ce zici de asta?

— Nu mă deranjează, dar nici nu vreau să fiu folosit și pe urmă aruncat ca o cârpă.

— Cine a spus că vreau doar să mă folosesc de tine?

— Faith, nu glumesc, dacă...

Faith se aruncă peste mine și îmi vâră limba în gură. Mă sărută cu pasiune și nerv, cu dorință și ardoare. O cuprind de mijlocul subțire și fără să mă mai înfrânez, îmi strecor o mână pe sub tricoul ei enervant. Scoate un geamăt atât de dulce că mă omoară și se cuibărește în brațele mele, în momentul în care o cuprind de sân.

Și pentru că sunt un gentleman, voi spune doar că am făcut dragoste cu ea cum nu mai făcusem cu nicio altă fată. Am iubit și am sărutat fiecare părticică din corpul ei perfect și am mângâiat-o atât de tandru, încât s-a îmbăiat în plăcere. Am vrut, mai mult ca orice, să o iubesc. Nu un contact fizic, ci unul sufletesc. Un contact în care ne-am vărsat sufletul unul în celălalt și ne-am oblojit rănilor de care nici nu eram conștienți. Doar în clipa aceea, când am sărutat-o sau când am strâns-o la piept, piele pe piele, am realizat de ce, până la ea, m-am simțit mai mereu singur și gol pe dinăuntru. Abia atunci când i-am văzut privirea fragilă și vulnerabilă, am realizat că alți ochi nu voi mai putea iubi niciodată așa. Abia în noaptea asta, viața mea a căpătat un scop și sens. Abia acum am înțeles ce înseamnă să fii fericit.